

עמ"ת 50316/05/17 - חסאן ג' בארין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 50316-05-17 ג' בארין נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
עורר	חסאן ג' בארין
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השו' ט' פרי), מיום 22.5.17, במ"ת 3842-04-17, בגדרה נדחתה בקשת העורר להקלה בתנאים המגבילים החלים עליו.

רקע

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בפסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**"); נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע לפני מעל 12 חודשים (בשנת 2008), לפי סעיף 10א לפקודה; נהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970; שימוש בטלפון בעת שהרכב בתנועה ושלא באמצעות מיקרופון המותקן ברכב, לפי סעיף 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

2. כתב האישום מתאר כי ביום 29.2.16, נאסר על העורר להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 29 חודשים. בתאריך 16.4.17, נהג העורר ברכב, ללא רישיון נהיגה, ללא ביטוח בר-תוקף ובעוד רישיון נהיגתו פקע ביום 1.2.08. בעת נהיגתו, השתמש העורר בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית.

העורר הורשע בעבירות המיוחסות לו לנוכח הודייתו.

3. יחד עם כתב האישום, הוגשה כנגד העורר בקשה למעצר עד לתום ההליכים בעניינו. ביום 19.4.17, קבע בית המשפט קמא כי קיימת עילת מעצר בגין מסוכנותו של העורר לבטחון הציבור, אך התרשם כי ניתן להשיג את מטרות המעצר באמצעים שפגיעתם בחירותו פחותה. העורר שוחרר למעצר בית מלא תחת פיקוחם של 5 מפקחים, הפקדת מזומן בסכום של 10,000 ₪, ערבות עצמית, ערבות צד ג' ועוד.

4. ביום 3.5.17, עתר העורר לבית המשפט קמא בבקשה לשינוי בתנאי שחרורו, באופן שבו יותר לו לצאת מכתובת מעצר הבית על מנת לרצות יתרת מאסר בעבודות שירות שנגזרו עליו בתיק אחר. המשיבה התנגדה לבקשה וביום 22.5.17, דחה בית המשפט קמא את בקשה העורר.

עמוד 1

5. בית המשפט קמא קבע כי העילות הנדרשות לעיון חוזר בתנאי מעצר, כמפורט בסעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), אינן מתקיימות בעניינו של העורר. הוטעם כי לא התגלו עובדות חדשות, לא השתנו הנסיבות ואף לא חלף זמן ניכר ממועד ההחלטה הקודמת בעניינו. בית המשפט קמא הוסיף כי העבירות המיוחסות לעורר בוצעו, לכאורה, בעודו מבצע עבודות שירות בגין הרשעתו בעבירות זהות לאלו המיוחסות לו בכתב האישום ולחובתו 80 הרשעות קודמות, לרבות בעבירות דומות לאלו המיוחסות לו בכתב האישום. בנסיבות אלו, סבר בית המשפט קמא כי לא ניתן לייחס לעורר את מידת האמון המתבקשת לצורך הקלה בתנאי שחרורו וכי מסוכנותו נותרה גבוהה כשהייתה. עוד צוין, כי העורר אף לא התמיד בעבודות השירות וכי נרשמו לחובתו היעדרויות רבות.

6. ביום 7.6.17, נערך לעורר שימוע לפני נציג הממונה על עבודות השירות. עורכת השימוע מצאה כי ניתן להמשיך בביצוע עבודות השירות, בכפוף לאישור בית המשפט.

תמצית טענות הצדדים

7. העורר טוען כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. העורר מדגיש כי הוא לא הפר את תנאי שחרורו מזה למעלה מחודש ימים; כי בעת שנעצר עבודות שירות שהוטלו עליו בתיק אחר היו קרובות לסיומן; כי על אף סברת הממונה על עבודות השירות כי קיימים 56 ימי עבודות שטרם בוצעו, מדובר ב- 37 ימים בלבד, מהם יש להפחית 19 ימי חגים ומעצר; כי הוא נאלץ להיעדר מעבודות השירות עקב טיפולים רפואיים שעבר; כי מצבו הכלכלי התדרדר עד מאוד בעודו המפרנס העיקרי של משפחתו וכי יהיה מפוקח בכל עת.

העורר תמך טענותיו באסמכתאות.

8. המשיבה, מנגד, טוענת כי יש להותיר את החלטת בית המשפט קמא על כנה. המשיבה מדגישה את עברו הפלילי של העורר, הכולל 80 הרשעות, לרבות בעבירות דומות לאלו שבהן הורשע כעת ושאותן ביצע, בעודו מרצה עונש בעבודות שירות בגין עבירות זהות. לגישת המשיבה, המדובר ברצידיביסט שמסוכנותו גבוהה ולא ניתן לתת בו את האמון הנדרש לצורך הקלה בתנאי שחרורו.

דין והכרעה

9. לאחר שעיינתי בערר, בטענות הצדדים, בהחלטת בית המשפט קמא ובהחלטת הממונה על עבודות השירות, שוכנעתי כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא ודחיתי את הערר.

10. מקובלת עליי מסקנתו של בית המשפט קמא, לפיה לא מתקיימים התנאים הנדרשים לעיון חוזר בתנאי שחרורו של העורר, כהוראת סעיף 52 בחוק המעצרים. העורר לא הצביע על נסיבות חדשות, או על עובדות חדשות בעניינו וסבורני כי עמדת הממונה אינה עולה בגדר נסיבות, או עובדות שכאלו. פרק הזמן שחלף ממועד השמת העורר בתנאים מגבילים, עד למועד שבו הגיש את בקשתו - כחודש ימים, אינו מצדיק עיון מחדש בתנאי שחרורו.

11. התרשמתי כי החלטת בית המשפט קמא מאזנת נכונה בין האינטרס שבשמירה על בטחון הציבור, לבין האינטרס הפרטני של העורר להשלים את עבודות השירות המוטלות עליו ולספוג פגיעה מידתית בזכויותיו. כפי שנקבע בהחלטת בית המשפט קמא, העורר הודה במעשים המיוחסים לו בכתב האישום ואלו, לכשעצמם,

מלמדים על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו. לכך יש להוסיף את עברו התעבורתי המכביד, הכולל 80 הרשעות בעבירות תעבורה שחלקן זהה לאלו שבהן הורשע זה עתה. העובדה כי עבירות אלו בוצעו בה בעת שהעורר ריצה עונש של עבודות שירות אשר הושת עליו בגין עבירות זהות - מלמדת כי הוא אינו מורתע מאימת העונשים שנקבעים בעניינו.

אותה מסגרת אליה מבקש העורר לשוב היום, היא המסגרת שבה בוצעו העבירות בהן הורשע.

בנסיבות אלו, סבורני כי יש לאמץ את התרשמותו של בית המשפט קמא, לפיה קיים קושי ממשי מלרוחש לעורר את מידת האמון הנדרשת לשם הקלה בתנאי שחרורו. לעת הזו, נחזה שרמת המסוכנות הנשקפת מהעורר אינה מצדיקה הקלה כה נרחבת, באופן שיותר לו לצאת ממקום מעצר הבית מדי יום ולמשך פרק זמן של כ- 11 שעות.

12. העורר טוען כי עבודות שירות אינן מהוות הקלה בתנאי השחרור. אף שמקובלת עליו גישתו, לפיה מסגרת עבודות שירות כוללת פיקוח הדוק מצד גורמי השב"ס ולכן דינה שונה, במידה מסוימת, מדינו של צמצום מעצר בית (ר' עמ"ת 24908-04-14 מור נ' מדינת ישראל (7.5.14), כהפניית העורר) - לא ראיתי כיצד יש בה כדי לשנות מהחלטת בית המשפט קמא. בנסיבותיו המיוחדות של המקרה, הקשורות בביצוע העבירות במסגרת עבודות השירות, אין להתעלם מההגעה למקום ביצוע עבודות השירות, הכרוכה ביציאה מכתובת מעצר הבית ולעיתים אף בנסיעה ממושכת, או שהייה במקומות ציבוריים. בנוסף, גם מסגרת עבודות השירות עצמה, נעשית בדרך כלל במוסדות ציבוריים. לפיכך, לא ראיתי לנכון להוסיף ולחשוף את הציבור לסיכון הנשקף מהעורר.

בבחינת האפשרות להורות על יציאה ממעצר לצורך ביצוע עבודות שירות, השיקול המרכזי הוא מידת המסוכנות הנשקפת מהעצור לבטחון הציבור ומידת האמון שניתן לרוחש לו (ר' בש"פ 989/05 שקד נ' מדינת ישראל (6.2.05); בש"פ 4434/06 פלוני נ' מדינת ישראל (13.6.06); בש"פ 1782/13 חלייחל נ' מדינת ישראל (10.3.13); בש"פ 1355/15 טביב נ' מדינת ישראל (3.3.15); בש"פ 8015/16 מזרחי נ' מדינת ישראל (10.11.16)).

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בבש"פ 1782/13 הנ"ל:

יסודה של הבקשה בעובדה, כי המעשים המיוחדים למבקש נעשו בזמן שהלה היה בתקופת ביצוע עבודות שירות, שנגזרו עליו בתיק אחר... עובדה זו - המלמדת על הקושי במתן אמון במבקש - נזקפת לחובתו דווקא... גם אם - כטענת המבקש - פועל יוצא של דחיית הבקשה להקלה בתנאי מעצר הבית הוא הפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת העונש במאסר..."

(ר' גם: בש"פ 4517/12 ברשישת נ' מדינת ישראל (13.6.16); בש"פ 1355/15 טביב נ' מדינת ישראל (3.3.15)).

13. לאור המקובץ ובהינתן המסוכנות הנשקפת מהעורר והקושי מלייחס לו את מידת האמון הנדרשת להקלה בתנאי שחרורו, לא שוכנעתי כי נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא והערר, אפוא, נדחה בזאת.

ניתן היום, כ"א סיוון תשע"ז, 15 יוני 2017, במעמד הצדדים.